

Bruno Vanden Broecke en Raven Ruëll: lollige familieman versus solitaire melancholicus. © Danny Willems

Theater Bruno Vanden Broecke en Raven Ruëll zoeken in ‘Ouder kind’ de kwetsbaarheid van hun intense vriendschap op.

Ode an die Freunde

Ouder kind.
KVS
★★★★☆
Tot 30/1 in KVS,
Brussel.

Een cryptische promotekst, een misleidende titel, informele brainstorms op café: zelfs bij KVS wisten alleen de technici wat er van *Ouder kind* zou worden. Boezemvrienden Vanden Broecke en Ruëll hulden zich in stilzwijgen. Blijkbaar mocht dat, want het duo heeft wel wat krediet opgebouwd. In hun twintigjarige vriendschap maakten de acteur en de regisseur samen negen voorstellingen, waaronder het controversiële *Het leven en de werken van Leopold II*, maar ook de succesvolle Van Reybrouck-monologen *Para* en *Missie*, waarmee Vanden Broecke al een dik decennium in vier talen toert.

En dus mag de tiende samenwerking gewoon over henzelf gaan. Over de vriendschap en die ene kille periode daarin, over de gefaalde megalomane projecten en de eeu-

wige spanning tussen acteur en regisseur. *Ouder kind* begint zoals *Missie*, met Vanden Broecke in de rol van de pater-missionaris André Vervecken, maar het duurt niet lang voor Ruëll zelf het podium op duikt. Zijn intrede is de aanzet voor een reeks discussies en verhalen op het scherpst van de snee.

Uitvergroot

Dat had gemakkelijk een stukje navelstaarderij kunnen opleveren, maar het wordt een invoelend portret van twee theaterdieren die in al die gedeelde creativiteit ook hun eigen terrein afbakenen. Ruëll, de binnenvetter en wat solitaire melancholicus die de kunst lange tijd boven het leven verkoos. Vanden Broecke, de speelse familieman die volgens Ruëll liever televisielol dan wereldverbeterend theater maakt. Er zal wel een kern van waarheid

in hun personages zitten, al worden ze op de decorloze scène zo uitvergroot dat je je afvraagt of je nu werkelijk naar een biografisch stuk kijkt, dan wel of het theater opnieuw met hun levens aan de haal gaat.

Die uitstekende balans tussen intimiteit en theatraliteit, intellectuele diepgang en relativerende humor is de sterkte van dit prima geacteerd duet, en wordt slechts doorbroken wanneer de heren elkaar iets te gretig uitkafferen. Maar ook dan komt het metier van deze routiniers naar boven: onder alle frustraties en verwijten blijf je een lofzang op de vriendschap lezen, die kwetst en wonden slaat, maar ook na twintig jaar onverbrekelijk blijft. En op de koop toe nog eens diepmenselijk theater voortbrengt.

GILLES MICHIELS

De Standaard/DS2 28/01/2019, bladzijden 4 & 5
All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever via De Standaard/DS2

